

HESTER BRAUN

Savršena
damska



Prevela
Tanja Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Hester Browne
THE LITTLE LADY AGENCY

Copyright © 2005 by Hester Browne
Translation copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za PAR,
dobru curu,
mudru ženu
i istinsku damu



Zovem se Melisa Romni-Džons, ali možete me zvati Hani. Ranije, kad bi me ljudi zamolili da im opišem sebe, imala sam običaj da kažem da sam rođeni organizator. Pouzdana. Razborita. Pomalo, znate već, *stidljiva*. Moja prijateljica Gabi rekla bi da sam ja kućna boginja u udobnim cipelama, ali opet, ona je i moje kukove oduvek posmatrala iz pozitivnog ugla. Moj cimer Nelson bi rekao da sam suviše prokleta fina za sopstveno dobro i ne bi odoleo da se ne našali na račun toga što uvek nalećem na muškarce sklone švalerisanju.

Ali upitajte za Hani i dobićete mnogo zanimljiviji opis.

Hani je vatra živa. Meri Popins u svilenim čarapama. Samo ove godine izašla sam s više od pedeset muškaraca, od kojih su sedmorica bila gej; bila sam privremeno udata za još petnaesticu; poslala sam sedamdeset čestitki za Dan majki, sve različitim majkama, i razaslala puna naručja cveća sestrama, sekretaricama i tajnim ljubavnicama; živela sam s dvadeset jednim neženjom i bila osvetoljubiva bivša devojkica trojici koji su jedva dočekali da se vrate samačkom životu; pretvorila sam četrdeset tri žapca u princeve tako što sam ih vukla po prodavnicama i frizerskim salonima; izlečila sam deveticu od grickanja noktiju, pronašla poklone za petnaestoro kumčadi i organizovala najmanje trideset jednu vrlo uspešnu zabavu.

Bila sam i na pet svadbi. Na tri kao Hani, na jednoj kao Melisa, a na jednoj, vrlo zbunjujuće, kao Hani i Melisa istovremeno.

Način na koji sam se ispetljala iz te zbrke služi na čast čarobnim moćima ženskog šarma i lepog vaspitanja. Kako sam se *upetljala* u nju, to je već nešto komplikovanije...

Moje zlatno pravilo je oduvek glasilo da život, bez obzira na sve, valja posmatrati s vedrije strane. Uz sve komplikacije u mom životu, drugačije i ne može. Otac izvikan, sestre nezainteresovane, stalne drame zbog para, nekoliko škola... Ali ako uspete da nađete tri dobre strane bilo koje date situacije, bez obzira na to koliko je strašna, jamčim vam da ćete zaboraviti na sve ono loše.

Tri najbolje strane mog posla u Agenciji za promet nekretnina *Din i Danijels* bile su sledeće: prvo, prijala mi je spoznaja da pomažem ljudima da nađu savršen dom za sebe. Drugo, radno vreme je bilo sasvim pristojno. I treće, firma se nalazila blizu prodavnica, što je bilo vrlo zgodno u retkim prilikama kad sam uopšte imala para za troškarenje.

U loše strane neću da zalazim. Verovatno ih možete naslutiti i sami.

Prema opisu mog radnog mesta, koji sam sastavila sama budući da se to niko nikad nije potrudio, bila sam lična asistentkinja Hjuju, koji je prodavao dvosobne i trosobne kuće, i Čarlsu, specijalizovanom za kuće u nizu. Moj posao je bio da ih obojicu smirujem i izglađujem stvari, a oni su, mada ovo sad sama kažem, verovali da su preduzimljivi samo zato što nisam ostavljala traga za sobom.

„Nijedna kesa, Melisa?“ usiljeno se osmehnula Kerolin, naša šefica biroa, kad sam došetala natrag posle pauze za ručak – i to na vreme, ako smem da kažem. „Tvoja kreditna kartica je preživela još jedan dan?“

„Moja kreditna kartica je sasvim dobro“, odvrtila sam, s onoliko dostojanstva koliko sam uspela da smognem. I potom dodala, zato što prosto ne umem da lažem, pa čak ni onda kad pokušavam da budem dostojanstvena: „Uostalom, ionako mi ništa nije pristajalo. Prosto nemam odgovarajuću figuru za modernu odeću.“

„Moda je okrutna gospodarica.“ Skrstivši ruke na ravnim grudima, Kerolin mi je uputila onaj svoj samozadovoljni pogled. Često je nosila *džozef* majice i košulje bez rukava, koliko da bi pokazala da ima para na bacanje i da joj nije potreban brus.

„Mel ima i kuk i struk“, rekla je Gabi, dodavši „a ti si grooooozna“, onako sebi u bradu, sa slounskim izgovorom, koji je parao uši.*

Pogledavši je preko monitora, usnama sam oblikovala nemo „hvala“. Poželela sam da imam Gabino samopouzdanje. Pogotovo u vezi s mojom figurom; ona je, naime, smatrala da bi trebalo da prihvatim svoje talasaste obline i vrckam naokolo u tesnim kapri pantalonama i bluzama s kojih samo što ne pootpadaju dugmići, kao Đina Lolobriđida ili Džejn Mensfeld. Da budem iskrena, nije da mi se ta ideja nije dopadala. Međutim, nisam imala petlje da je sprovedem u delo.

Gabi je bila moja najbolja prijateljica u firmi *Din i Danijels*. Zbližili su nas gnušanje prema Kerolin i obostrana čežnja za pravom *keli* torbicom. To je otprilike sve što smo imale zajedničko, ali slagale smo se kao Božić i Badnji dan, uprkos tome što je tvrdila da ne podnosi šik devojkice (kojih je firma puna) i glupe nadobudne japije (od njih je sastavljena druga polovina osoblja). Često sam se pitala zašto uopšte radi u firmi kao što je *Din i Danijels*, ali mislim da je to zato što izvlači zlobno zadovoljstvo iz činjenice da je inteligentnija od svih ostalih: Gabin sistem arhiviranja je toliko komplikovan da bi samo dešifranti iz Blečlija** mogli da pronađu nešto bez njene pomoći.

„Lepo od tebe što tako posmatraš stvari“, rekla sam i automatski proverila elektronsku poštu, za slučaj da je stiglo nešto od Orlanda, moje životne ljubavi s povremenim prekidima. Prekid je sad već trajao nekoliko meseci, ali ipak sam živela u nadi da će se možda predomisliti. Još uvek ništa. Srce mi je malčice naprslo, ponovo, ali

* Izveštačen govor tipičan za stanovnike otmenih londonskih četvrti u blizini Sloun skvera. (Prim. prev.)

** Varošica u Bakingemširu, u Engleskoj, gde je za vreme Drugog svetskog rata bilo sedište britanske službe za dešifrovanje. (Prim. prev.)

pribrala sam se pre no što je Gabino oko sokolovo uspelo da primeti ikakve znake slabosti. Izleteo mi je samo glasan uzdah.

„Ma daj“, rekla je. „Ne obraćaj pažnju na konfekcijske brojeve – oni ne znače ništa.“

„Ne znače? Sva sreća da sam spretna s iglom i koncem, inače ne bih imala šta da obučem.“

„Mel, ubila bih za telo kao tvoje“, ozbiljno je rekla Gabi. „Za tvoj tanušni struk.“ Napravila je grimasu. „Za tvoje prave ženske grudi.“

Osmehnula sam se, zato što je neučtivo odbiti kompliment, čak i ako mu baš ne veruješ. „O ne, ne bi. Koske su mnogo elegantnije.“

„Ne znam baš“, rekla je Gabi, iskosa gledajući prema fotokopir-aparatu. „Ništa gore od onih uspijuša koje se reklamiraju uzduž i popreko tamo napolju, sve koščate i izblajhane, kô neuhranjeni avganistanski hrtovi“, nastavila je, pošto se uverila da je Kerolin ne čuje. „Samo zauzimaju dragoceni prostor. Bogataške ćerke koje surfuju Kings roudom na magičnoj kreditnoj kartici svog taticе, između peglanja kose i planiranja sledećeg odlaska u Švajcarsku.“

Gabi je ovo ponavljala barem jednom dnevno, a ipak, kao da je stalno propuštala da upamti da sam ja *svoju* godinu u inostranstvu provela vodeći kompleks planinskih bungalova u Val d'Izere. Doduše, više sam vremena utrošila na sređivanje raznoraznih ljubavnih veza i raskinutih prijateljstava nego na sređivanje bungalova.

„Gabi, i ja sam išla u Švajcarsku“, mlako sam se pobunila.

„A, da.“ Zagledala se u mene, a potom odmahнула glavom. „Uf, stalno zaboravljam da si jedna od njih.“

„Zašto?“, pravila sam se da ne čujem ono „jedna od njih“.

Gabi je slegla ramenima. „Pa, za početak, zaposlena si. I stvarno radiš. Ne nagvaždaš povazdan o tome gde kupuješ perjane jakne i ko ti je tatica.“

Taman sam htela da je podsetim zašto je moj otac poslednji o kome bih poželela da pričam, kad su se vrata kancelarije otvorila i unutra žurno udoše muškarci, upravo pristigli s jedne od svojih dugih pauza za ručak.

Međutim, uto mi je sinulo da ovo baš i nije bila naročito dugačka pauza i da ne deluju onako veselo kao inače. Štaviše, uopšte nisu tako žurili da uđu.

Pogledavši na sat, Gabi je promrmljala: „Poranili?“

„Jesmo, poranili smo“, obrecnuo se Kventin. „Zato što imamo mnogo posla.“

Kventin je bio direktor firme i glavni čovek za ozbiljne kuće, od tri miliona i više. Nije radio ništa cele godine, sve dok grad ne bi počeo da deli viškove, kad bi se rastrčao naokolo. Kerolin je navodno bila njegova lična asistentkinja, ali izgledalo je da ne radi ništa drugo osim što rezerviše mesta za tajanstvene ručkove s klijentima, za koje sam znala da ne postoje, i poručuje cveće za njegovu vrlo ljupku suprugu Letišu.

Ostali muškarci su se skljkali na svoje stolice i smesta počeli s tihim telefonskim razgovorima, što uopšte nije ličilo na njih.

„Melisa, dođi, molim te, u moju kancelariju“, rekao je Kventin. „I ponesi lonče s kafom i koju šolju.“

„Uuuu, Melisa“, zlobno se osmehnula Kerolin, koja se iznenađeno stvorila tu, umnogome poput trgovca u pričama o gospodinu Benu.* Njen koralnocrveni karmin delovao je vrlo sveže i divno joj je isticao mrlje od nikotina na zubima. Gabi se klela da Kerolin nije ni dana mlađa od trideset pet, uprkos njenom očajničkom trućanju o prošlogodišnjoj žurci za „trideseti“ rođendan. „Kladim se da je to zbog te suknje.“

Povukla sam porub naniže. Bila je to moja omiljena suknja, jer sam silne sate provela izvodeći mikroskopski sitne popravke na šavovima kako bi mi pristajala i u pojasu i na kukovima, ali moram priznati da jeste umela da se podiže. „Šta joj fali?“, upitala sam.

„Apsolutno ništa“, rekao je Hjuj i onda me je, bezobraznik, u prolazu snažno šljepnuo po zadnjici. „Gospođice Monro.“

Gabi se zakikotala, a ja sam pocrvenela kao bulka.

* Serijal knjiga za decu Dejvida Mekija iz 1970-ih, kasnije pretočen i u crtanu seriju, u kojoj se pomenuti gospodin Ben pojavljivao kao da je pao s neba. (Prim. prev.)

Hjujjevo dobro raspoloženje poticalo je otud što nije bio s ostalima na ručku; pre nekog vremena, sredila sam mu da ima privatne časove pilatesa za vreme pauze ne bi li izlečio gadne tegobe s leđima – i reklo bi se da ih je izlečio i previše dobro.

Kerolin su se smesta spustile obrve i izgledalo je kao da ima teškoća s varenjem.

„Prekratka je“, odbrusila je. „Na poslu si, a ne u kabareu.“

Potom se zatvorila u svoju kancelariju, ponevši sa sobom svežanj brošura o adaptaciji potkrovlja u Čelsiju.

„Pusti usukanu veštičaru“, glasno je rekla Gabi. „Odlepljuju joj se nikotinski flasteri. Videla sam je u toaletu kako pokušava da prilepi selotejpom dva odjednom.“ Zaćutala je, pa dodala: „Nastavi li ovako još dugo, pričvrstiću joj ih heftalicom.“

Osmehnula sam se i zakenjkala: „O, Gabi!“, oponašajući Kerolin što sam bolje umela. Nisam bila tako dobra kao Gabi, koja je imitaciju upotpunjavala nervoznim poigravanjem kosom i mrkim pogledima uz nedokučiv izraz lica.

„E pa zaslužila je...“ Gabi mahnu heftalicom prema meni. „A sad, briši unutra i upotrebi svoju čuvenu veštinu čitanja odozgo, važi?“

„Nemaj brige.“ Povukla sam suknju naniže koliko sam god mogla i proverila je li mi bela bluza bezbedno zakopčana. Zatim sam skuvala kafu, uzela beležnicu i krenula prema Kventinovoj kancelariji, pitajući se šta sam to uradila, o čemu hoće da razgovaramo u četiri oka.

Kventin je ozbiljnog lica sedeo za radnim stolom, spojivši vrhove prstiju. Vidala sam već takav izraz, kod svog oca; to je bila prva faza čitanja izveštaja iz škole, koje bi započelo neubedljivim ispoljavanjem saosećajne smirenosti i završilo s tatom zajapurenim do ušiju, koji urla: „Melisa bi morala više da se potruđi? Još kako bi mogla, boga li joj poljubim, za sedam hiljada funti po polugodištu!“

Čvrsto sam rešila da ne zaplaćem šta god mi Kventin rekao, jer imam pravilo da nikad ne plaćem pred drugima: suze ne pomažu, osim kao baš – ali baš – poslednje sredstvo.

Kventin je čekao da sednem, te sam se spustila na sam rub kožne fotelje, priljubljenih kolena, onako kako su nas istrenirali na časovima domaćinstva u školi. Primetila sam da Kerolin ne zaliva Kventinov fikus bendžamin i rekla sebi da ga kasnije dobro natopim.

„Dakle, lepa Melisa“, rekao je Kventin sladunjavo. „Hvala ti za kafu. Koliko si ti ono beše kod nas?“

Glupo pitanje, jer je na stolu ispred njega ležala otvorena fascikla s mojim imenom. Jedna od onih koje sam izvukla iz papirne džungle kad sam došla u *Din i Danijels*, džungle koju sam sredila i ubacila u kompjuterski sistem. Međutim, nisam to pomenula, samo sam rekla: „Sledeće nedelje biće osam meseci.“

„Zaista. I sasvim sigurno si dala svoj pečat birou.“

Uputila sam mu istinski širok osmeh, jer Kventin nije baš često bio tako ljubazan prema ljudima. Međutim, rekao je istinu. Kad sam došla, biro je bio u užasnom stanju. Potrajalo je dok ga nisam doterala u red, ali sada je sve radilo kao satič. Gabi je rekla da bi trebalo više da naglašavam koliko sam uradila, ali ja sam, radi mira u kući, puštala Kerolin da veruje kako je to njeno delo. Prosto ne umem da se hvalim. Mnogo mi je lakše da hvalim druge – onda su svi srećni.

„Hvala ti“, rekla sam. „Volim da sve radi kao podmazano.“

Ponadala sam se da nisam zvučala kao užasna cepidlaka. Gajila sam, naime, nekakav morbidan strah da svi u firmi misle kako sam nasmrt dosadna zato što znam kako se prave fotokopije na obema stranama papira.

„Daaa.“ Kventin se uzvrpoljio u svojoj fotelji. „Daaa, stvarno si uradila besprekoran posao i zato mi ovo što ti moram reći donekle teško pada.“

„Ma samo napred“, vedro sam odvratila, sipajući kafu. Koliko gadno može biti? Sa suknjom je očigledno sve u redu, inače ne bi predložio da sednem baš na ovu fotelju. Možda hoće da me unapredi, pomislila sam. Bilo je i većih čuda od toga.

„Znaš, Melisa...“

„Jedna kocka šećera, je li tako?“, rekla sam, nagnuvši se preko stola da bih mu dodala šolju.

Kventin je pogledao naviše, pravo u izrez na mojoj bluzi, a potom užurbano oborio pogled i progutao knedlu. „O, ovaj, da, hvala.“

U taj mah su se otvorila vrata i pomolila se Kerolinina glava. Delovala je besno kad me je ugledala; po svoj prilici je umirala od želje da me Kventin izgrdi zbog suknje, stoga sam žurno sela.

Kventin mi je nejasnim pokretom pokazao nešto u predelu svoje kravate, pa sam spustila pogled i videla da mi se prokletu srednje dugme ponovo otkopčalo. Trudila sam se da učvrstim rupice za dugmad, ali gravitacija je ipak sila koju ne možete uvek obuzdati.

„Ne daj da te ometam, Kventine“, ledenim glasom je rekla Kerolin. Pazite, bez reči izvinjenja. Često sam se pitala ko je tu zapravo šef.

Propisno zamandalivši otvore, umešala sam malo šlaga u svoju kafu i ponovo se smestila na rub fotelje.

Zagladivši kosu na čelu, Kventin je ponovo spojio vrhove prstiju. Ovog puta je netremice zurio u mene kad je progovorio. „Dakle, Melisa, bojim se da imam lošu vest za tebe. U stvari, vest je loša za celu firmu. Pa, imam lošu i dobru vest.“

Razrogačila sam oči.

Kventin je podigao pogled, nakašljao se i otpio poveći gutljaj kafe. „Dobra vest je da je firma *Din i Danijels* pripojena vrlo prestižnoj njujorškoj agenciji za promet nekretnina *Kerl i Poup*.“

„Pa to je divno!“, srdačno sam rekla.

„Da, ovaj, rukovodstvo je odlučilo da bi najrazboritije bilo objediniti predstavništva agencije *Din i Danijels* u Čelsiju i Najtsbridžu u jedno veliko, glavno predstavništvo, s najmodernijim kompjuterskim uređajima, arhitektonskim simulacijama i prostorom za rekreaciju namenjenim klijentima.“ Kventin se sve više zagrevao za temu. „*Kerl i Poup* teže da svojoj međunarodnoj klijenteli pruže najpotpuniji mogući doživljaj kupovine kuće, od sređivanja hipoteke do pronalaženja najbolje vaze za izlaganje veličanstvenih cvetnih aranžmana u holu.“

„Fantastična ideja!“, rekla sam, zadivljena. „Oduvek sam smatrala da bi trebalo da organizujemo nekakvu saradnju s *Piterom*

Džonsom,* znate, malu pomoć za muške klijente kojima nedostaje ženska ruka da im uredi divan novi dom koji su kupili.“

Palo mi je na pamet da je to upravo ono za šta sam ja kao stvorena i taman sam htela da pokažem inicijativu iznošenjem predloga, kad se Kventinovim crvenim licem razlio zlokobno „sao-sećajan“ izraz.

Koliko se sećam, isti izraz je pratio tatina raspitivanja jesam li bila dugo bolesna za vreme polugodišta kad sam propustila tolike časove – iako je vrlo dobro znao da nisam.

Jače sam stegla tacnu.

„Loša vest pak“, promenio je ton Kventin, „glasi da svako napredovanje u biznisu iziskuje i određene žrtve i, budući da pripajamo naše osoblje onom iz Najtsbridža, a uzimamo i neke američke agente, primorani smo da otpustimo deo personala.“

„O bože!“, uzdahnula sam, misleći na sirotog Hjuija i Čarlsa, i ukrstila prste ispod šolje za kafu. Pouzdano sam znala da je Hjui već uplatio skup odmor na koji je trebalo da ide za tri meseca i da Čarls otplaćuje grozno veliku hipoteku. Lično sam mu pomogla da malo nafiluje molbu.

„Dakle, niste jedini tehnološki višak u ovom predstavništvu, ali verujte mi, baš vi ćete najviše nedostajati svima, a tu svrstavam i sebe.“

„Hvala vam, baš ste ljubazni“, odvrtila sam, uputivši mu još jedan širok osmeh. Stvarno, pomislila sam, Kventin baš ume da bude šarmantan kad se potruđi.

Tada mi je sinulo da sam upravo otpuštena.

Imala sam osećaj da sam progutala olovni teg. Ne *opet*. O bože!

Vrata su se otvorila i plast Kerolinine žute kose pojavio se dobre dve sekunde pre nje.

„Ne *sad*, Kerolin!“, brecnuo se Kventin, na šta se ona smesta pokupila napolje.

Ugrizla sam se za usnu i odložila šolju s kafom na Kventinov sto kako bih lakše razmišljala.

* Jedna od najvećih i najpoznatijih robnih kuća u centralnom Londonu. (Prim. prev.)

Deo mene želeo je da brizne u plač, udara pesnicama o sto i zahteva svoj posao nazad, ako je potrebno i na temelju toga da ja, za razliku od Kerolin, nisam podnela lažan daktilografski sertifikat, ali znala sam da ne bi vredelo i, štaviše, bilo bi spektakularno nedostojanstveno. Stoga sam se pribrala, kao što su me i vaspitali da uradim, i izvila širok osmeh, uprkos tome što sam iznutra pučala po svim šavovima.

„O bože“, graknula sam. „O... bože!“

Kventin je izgledao kao da mu je stvarno neprijatno i upravo je tu počeo da odstupa od „tatinog rasporeda“. „To je samo zato što ste vi najnovija lična asistentkinja“, izvinjavao se. „Stvarno, radili ste mnogo vrednije od većine drugih praznoglavih – ovaj, mladih devojaka koje *inače* rade ovde. I svakako ste beskrajno ulepšali ovo mesto. Biće mi drago da vam dam blistave preporuke. Dabome, dobićete i otpremninu, da se pripomognete do sledećeg posla.“

Gospode! Stanarina!

Stanarina s kojom sam kasnila. I problemčić u obliku telefonskog računa. Moja plata je i u najbolje vreme jedva uspevala da pokrije izdatke za stan.

Pokušala sam da se hrabro osmehnem. „Pa, svakako će dobro doći. Znam da nije moja stvar, ali znači li ovo...“ Mozgala sam tražeći najobzirniji način da pitam. „Ovaj, da li su Čarls i Hjui...?“

„Čarls i Hjui?“ Kventin je delovao iznenađeno, ali je odmahnuo glavom. „Ne, oni prelaze u predstavništvo zajedno sa mnom.“

Dobro je. Pa, barem mi je zbog toga bilo drago.

„Još nešto?“, upitala sam.

„Ne“, odvratio je Kventin, „to je to.“ Izgledao je pomalo tužno.

Gabi je loše podnela vest. Da ne znam da je tvrd orah, zaklela bih se da je istinski plakala.

„Ne ostavljaj me ovde samu s Kerolin!“, preklinjala je. „Biće kao da radim u noćnoj smeni s Drakulom. Na odeljenju za dobrovoljno davanje krvi.“

„Ne ostavljam te ovde, lujko“, rekla sam. „Sve vas premeštaju u Najtsbridž.“

„O bože“, jeknula je Gabi i spustila glavu na prekrštene ruke.

„Pomisli na šoping, Gabi!“

„Mislim“, progundala je, odnekud ispod rukava.

Vrata Kventinove kancelarije su se otvorila i svi su se ukočili kad je dreknuo: „Džeremi? Možemo li da popričamo? Što pre?“

Vrata se zatvoriše. Džeremi je hodao prema njima u grobnoj tišini, takvoj da se čulo škriputanje njegovih *guči* mokasina.

„Suknja je ipak previše tesna, jeee l?“, dobacila je Kerolin u prolazu, samouvereno se smeškajući. Izraz na njenom licu bio je toliko nedužan da nisam mogla a da se ne upitam da nije možda prislušivala.

„S mojom suknjom je sve u redu“, odvrtila sam, podigavši bradu kako bih mogla da je pogledam u ono oko koje nije gledalo razroko. „Štaviše, Kventin smatra da beskrajno ulepšavam ovo mesto.“

„Da si ga ulepšavala“, samozadovoljno me je ispravila Kerolin, da bi odmah potom izgledalo kao da se ljuti na samu sebe.

„Ne znam *šta* ćemo bez Melise“, zakukala je Gabi. „Ako se izuzme nevažna činjenica da će ovde sve stati, ona je jedina koja ume da koristi aparat za kvanje kafe a da ga ne ostavi punog taloga. Mora da je Kventin poludeo. Zašto je baš *tebe* otpustio?“

Ne možete reći nešto Gabi i očekivati da to ostane tajna. Hjuj se tako uvalio u čabar, jer se Gabi javljala na moj telefon i govorila klijentima šta drugi nude. Ja sam se, s druge strane, ponosila time što sam sušta diskrecija.

„Izgleda da sam *tehnološki višak*“, podsetila sam je, navukavši hrabar izraz lica. „To se dešava, je l' tako? Nema svrhe da sad propisamo žuč. Novi izazovi i sve što uz to ide.“

Gabi je ponovo zarila lice u dlanove, a ja sam se naprezala da uvidim tri dobre strane ove situacije.

Više vremena za šivenje kod kuće – sporedni prihod koji me je već više puta izvukao iz bule kad je trebalo platiti stanarinu.

Nema više napornih borbi s Kerolininim osećanjem nepodebnosti.

I, ovaj, nikad ne znaš zašto je nešto dobro.

Ovog puta, međutim, ništa nije pomoglo da se osetim mnogo bolje.